

O resornom šogunizmu kod nas

Andrija Crnković

Zlopatimo se, stradavamo, i na jedvite jade preživljavamo u Polifemiji samo-skrivljenih i razvikanih slabosti. Naravno da je sve moglo biti drukčije. Trebalo je zarana provesti ozbiljnu civilnopravnu lustraciju. I tako razmesti vlastohlepne gnome, rugobne tranzicijske džepotvorine, spinokratske viruse, zaplotnjačke klopke, bjesove počudnih strančara, nebuloze lažnih umjetnika, grozan žargon snishodljivosti, opaka disolucijska sašaptavanja. Ukratko, trebalo je pravodobno suzbiti nesuzdržljivo pljuvanje po najboljim izdancima hrvatske tradicije.

Treba reći pred Bogom i ljudima ovo prijeko i subinteligentno očište, da sudba naše ekonomije i zajednice, doslovno visi o volji i vještini jednog drskog recidivista beščutnosti i gomilice samoživo upletenih političkih mediokriteta, opasan je (meta)politički somnambulizam. Tko je prvi zažmirio pred ritanjem izdašno sponzorirane ludosti? Tko je prvu iskru politokratske oholosti razvio u sveugrožavajući požar? Tko je kockarske dugove nekolicine konvertirao u strukturnu nemoć cijeloga društva?

Po duši kazano, izgleda da najmanje tri hrvatske upravljačke nomenklature nisu u potpunosti razvile mehanizam popravka državotvornog kôda oštećenog podmuklim plutokratskim nasrtajima, izvana, i pogubnim natražnjačkim motivacijama, iznutra. Međutim, za bolje poznavatelje *smrznute slike svijeta kasnoliberalnog ekonomizma* to svakako nije veliko iznenađenje. *Horribile dictu* vještina bezočnog laganja (u medijasferi i geopolitičkoj pilotaži) i (sub)političkog obmanjivanja, bezmalo je jedina vještina koja se sustavno razvija u ovoj raskokošarenoj zemljici slomljenih zagrljaja. Vidljiva je nesposobnost novoizdignutih političkih elita da uspostave efektivnu konfiguraciju nacionalno-državne i radno-proizvodne odgovornosti.

A, vani je gadno zastudilo. I, tmina je sve gušća. Naše izdano gospodarstvo naočigled truli. Narodni trudi, posvećena baština i strateški resursi rasprodaju se u besćenje. Groteskna vanjska zaduženost i golem unutarnji dug pritišću nejak poduzetnički sektor poput mlinskog kamena. Odista mizerna ulaganja u cjelovito obrazovanje, radoznanu znanost, kulturni kuriozitet i naprednu tehnologiju ne mogu podmiriti ovu goruću potražnju za racionalnom sigurnošću i emocionalnom cjelovitošću. Štoviše, urušaj građanske samosvijesti podjaru-

je politički marazam i svakovrsno nasilje. Led prostačke osrednjosti okovao je naše vitalne društvene uređaje. Fantom hiperpolitike poderao je partituru nove pravednosti. Takozvana Kukuriku koalicija nije ništa drugo doli rasadište punomasnih blefova. Dok je HDZ, udomiteljica kumsko-rodačke hobotnice, u latentnom poluraspadu.

Tko rasvijetli zaklonjene pokazatelje teško će izbjeći pitanje: *Može li Hrvatska opstati na transpolitičkoj vjetrometini?* Vjerujem da može. Unatoč pre-dinfarktom stanju zdravstvene službe, retrokolonijalnom pravosuđu, odgojno zapuštenom obrazovnom sustavu, zahrđaloj transportnoj infrastrukturi, tranzicijskim ožiljcima u javnom moralu. Hrvatsku će održati dobri zakoni i vrsni inženjeri. I građani koji ih poštuju. Notorna miopija narodne volje može se zaliječiti odvažnom organizacijom prvih *uistinu* slobodnih demokratskih izbora. Na vidiku je nov preporodni pokret nepoderive državotvorne impostacije.

Vektori pustopašnog ekonomizma tutnje i kroz gladnicu marijanskoga bogočašća. Pa ipak, hrvatski patriotizam ne zdvaja subočice. Usuprot, on je spreman otkloniti novoambalažirane kalupe duhovnog i materijalnog osiromašenja. Naglašavam, to više nije mlitava apoteoza »kaletice milije od sunca«. Dapače, to je inovativno tkanje dičnoga svjetlodarja hrvatske tradicije. Bez natruha političkog tribalizma.

Sviće nova zavičajnost hrvatskoga duha. Svečano. Neotklonjivo. *In favorem vitae.*